U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. Ch.**
zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-132/LE-LE05-K02-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2017,
č. j. 78 Az 11/2017 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele ze dne 14. 8. 2017 o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně shrnout dosavadní vývoj posuzované věci. Z předloženého správního spisu je patrné, že stěžovatel podal dne 21. 10. 2014 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný o první žádosti rozhodl tak, že ji podle § 16 odst. 2 zákona o azylu (ve znění rozhodném do dne 9. 2. 2015 – pozn. soudu) zamítl jako zjevně nedůvodnou. V nyní posuzované věci stěžovatel podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 8. 2017, kterou žalovaný shledal jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu s tím, že v ní nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[3] Stěžovatel svoji žádost ze dne 14. 8. 2017 doslova odůvodnil tím, že „celá má rodina žije v České republice a jak je tedy patrno mám závažné a pravdivé citové vazby na žití v České republice“ a „má osoba od 17 let má za domovinu Českou republiku“.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve rekapituloval dosavadní průběh řízení a shrnul skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Poté se podrobně zabýval relevantní právní úpravou obsaženou v zákoně o azylu, především úpravou opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkami její nepřípustnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Následně konstatoval, že žalovaný dospěl opodstatněně k závěru, že v opakované žádosti jsou uvedeny důvody (snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde stěžovatel mohl zůstat se svými rodinnými příslušníky), které nesvědčí o žádné změně skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný založil svoje rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a přezkoumatelným způsobem jej odůvodnil. Novou azylově relevantní skutečností ve smyslu podstatné změny poměrů není podle soudu fakt, že stěžovatel podal opakovanou žádost v době, kdy nebyl z území České republiky vyhoštěn (jako tomu bylo v případě první žádosti v roce 2014).

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Uvádí, že krajský soud chybně posoudil otázku přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu. V této žádosti prokazatelně přednesl důvody, pro které měla být považována za přípustnou a meritorně projednána. Poukázal na obavy z návratu do země původu a na svůj soukromý život a současnou rodinnou situaci. Matka a bratr stěžovatele (žijící v České republice – pozn. soudu) jsou v invalidním důchodu a jsou odkázáni na finanční a psychickou pomoc stěžovatele, který brigádně pracuje. Novou okolností je pak soužití stěžovatele s přítelkyní ve společné domácnosti, se kterou hodlá založit rodinu. První žádost z roku 2014 byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta ve zrychleném řízení a nebylo tak provedeno náležité dokazování. Byla podána ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění, tedy ve zcela odlišné situaci, než jak je tomu nyní u druhé žádosti. Vycestování stěžovatele do země původu by bylo v rozporu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).

[7] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že v jeho věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví – ochrana veřejných subjektivních práv. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, obsah správního spisu a napadený rozsudek. Konstatuje, že první žádostí stěžovatele o mezinárodní ochranu se zabýval důkladně a posoudil všechny okolnosti, které k jejímu

podání vedly. Důvodem opakované žádosti je opět snaha o legalizaci pobytu v České republice. Takový důvod není azylově relevantní a není skutečností, pro kterou by bylo nutné žádost znovu meritorně posuzovat. Daný případ byl posouzen ve všech souvislostech a rozhodnutí je podloženo potřebnými podklady a informacemi.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Ve věcech mezinárodní ochrany se soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[11] O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Přijatelnost kasační stížnosti je podle stěžovatele dána tím, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a krajský soud ho měl z tohoto důvodu zrušit.

[13] V daném případě soud takové pochybení neshledal. V prvé řadě je nutno uvést, že úlohou krajského soudu nebylo posuzovat, jestli měl být stěžovateli udělen azyl či doplňková ochrana, ale pouze to, zda byla jeho opakovaná žádost přípustná, tj. byly v ní uvedeny nové skutečnosti či zjištění, které nemohl bez své viny uvést již v první žádosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Krajský soud dospěl k závěru, že žádné takové skutečnosti uvedeny nebyly. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[14] Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Porovnání důvodů pro podání první žádosti o mezinárodní ochranu a důvodů pro žádost opakovanou je v něm provedeno zejména na str. 3 – 4. Přezkoumatelný je i napadený rozsudek krajského soudu, zde lze odkázat především na str. 4 – 8, které obsahují vlastní posouzení daného případu.

[15] Žadatel neuvedl v opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že v jeho případě došlo v době od zamítnutí první žádosti k podstatné změně poměrů. Důvody pro opakovanou žádost byly naopak totožné s důvody podání první žádosti. Soud ze spisového materiálu ověřil, že stěžovatel žádost odůvodnil tím, že nemá žádné vazby na zemi původu. Chce zůstat v České republice se svou rodinou. Poukázal na to, že jeho matka zde žije trvale a je v invalidním důchodu (viz žádost založená na č. l. 1 správního spisu a odst. [3] výše). Při dodatečném poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu pak pouze znovu uvedl, že důvodem jejího podání jsou rodinné vazby na území České republiky (viz č. l. 13 správního spisu).

[16] Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, že opakovaná žádost byla odůvodněna tím, že matka i *bratr stěžovatele* jsou v invalidním důchodu a musí jim pomáhat a novou skutečností je též to, že žije ve společné domácnosti s přítelkyní, s níž hodlá založit rodinu. O bratrovi a přítelkyni se stěžovatel v žádosti výslovně nezmínil. Nadto společné soužití s přítelkyní nelze považovat za nový důvod, resp. za podstatnou změnu okolností od doby podání první žádosti, neboť již v ní stěžovatel tento důvod uplatnil (šlo o soužití s družkou – českou státní občankou; viz rozhodnutí o první žádosti založené na č. l. 45 správního spisu). Lze tedy shrnout, že v opakované žádosti o mezinárodní ochranu byly uvedeny stejné důvody – společné soužití s rodinnými příslušníky v České republice – jako v žádosti první, která byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta.

[17] Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Pokud neuvádí žádné nové relevantní důvody, musí být připraven nést negativní následek s tím spojený, jímž je zastavení řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu